

[P. Korsgaard.]

havde alt for meget imod denne Politik at indvende. En af de Mænd, som spillede en stor Rolle paa en vis Tid af Besættelsen, var Professor Hal Koch. Mig forekommer det, at han har gjort en meget nyttig Gerning ved efter Kapitulationen at understrege, at de Handlinger, som vi nu engang foretog i den forholdsvis rolige Tid, maatte ses i Sammenhæng med det, der kom bagefter, og tillige ses i Sammenhæng med den Strafudmaaling, man vilde gaa til. Og jeg mener altsaa, at man dør stort set er gaaet til en for skarp Strafudmaaling, og jeg vilde i Virkeligheden have foretrukket, at man var blevet ved den oprindelige Tanke, at straffe de svære Forbrydelser meget haardt, men saa lade de mindre enten være straffri eller straffe dem efter almindelig borgerlig Ret. Jeg tror, man er kommet ind paa et Sidespor ved ikke at fastholde den Linie, som

Virkeligheden var den tidligere Justitsministers Linie.

Det, som jeg ved Strafudmaalingen og den megen Straf, som der jo dog er Tale om, er særlig bange for, det er det Forhold, man skaber dels for dem, der her bliver straffet, dels for deres Paarørende, det være sig Hustruer eller Børn. Naar det kommer til Stykket, er jeg sikkert mest ængstelig for den Tilstand, man skaber for Børnene. Vi ved jo alle, at Børn er ikke alt for blodsødne, og at det meget ofte kan gaa saadan, at Børn af saadanne Forældre i deres Skolegang kan blive udsat for mangt og meget ubehageligt.

Jeg hilser naturligvis med Glæde, at det Forslag, som her ligger paa Tingets Bord, i nogen Grad tager Sigte paa at føre de Mennesker, der er straffede, tilbage til det normale Samfund, men jeg synes jo paa den anden Side ikke, det gaar vidt nok, og jeg kan ganske tiltræde, at det vilde være ønskeligt, om man meget snart kunde komme ind paa Amnestibehandling. Jeg tør ikke paastaa, at det ærede Medlem Hr. Lannung ikke har Ret, naar han siger, at Tidspunktet er maaske ikke kommet endnu, men jeg er i hvert Fald glad for, at Ordene har lydt her i Salen, og at man tør gøre sig Haab om, at det inden saa forfærdelig længe vil komme til en alvorlig Debat om virkelig at give Amnesti i ret stor Udstrækning.

Hvad der var det allerværste efter min Mening ved den oprindelige Lov og noget, der vil klæbe ved Loven ogsaa efter, at den er revideret ved Gennemførelsen af det Forslag, der ligger her paa Tingets Bord, er som ogsaa omtalt af det ærede Medlem Hr. Rytter, at en Handling, der har været ud-

ført paa et Tidspunkt, hvor den var straffri, nu bliver straffet. Det ærede Medlem Hr. Rytter har jo allerede angivet, at der i Nürnberg fra høje retslærde er kommet Udtalelser om, at noget saadant strider imod alt virkeligt Retsvæsen og netop fører ind i det nazistiske Uvæsen. Den paagældende, som fremsatte denne Udtalelse, skal efter Oplysninger, jeg har her, være den britiske Hovedanklager, Sir Hartley Shawcross. Jeg synes, det er meget beklageligt, ja, mere end det, det er ganske overordentlig bedrøveligt, at det danske Retsvæsen ikke har ment at kunne holde sig fri af dette med tilbagevirkende Kraft at straffe Forseelser af denne Art. Det har nu altsaa vist sig, at man ikke har kunnet det. Jeg befrygter, at det engang i Historiens Dom vil komme til at staa som et ikke videre lysende Eksempel paa dansk Retsvæsen, ganske vist i en Periode, hvor det var svært at gøre det helt rigtige — det er det nu under alle Omstændigheder, men i den Periode var det meget svært at gøre det blot nogenlunde rigtige.

Jørgen Møller: Som Begrundelse for at mildne Straffene i Henhold til det foreliggende Lovforslag udtalte den højtærede Justitsminister bl. a., at han særlig i Sønderjylland som Følge af de særlige Forhold dør med det tyske Mindretal ønskede Straffen mildnet. Ja, jeg forstaaer meget vel den Motivering for Mildnelse, der er nedlagt i Lovens § 3, 3die Stykke, og som er gengivet her i Forslaget i 2det Afsnit, men naar man ser bort fra det tyske Mindretals Ønsker i saa Henseende, er der al Grund til at tvivle om, hvorvidt der i Sønderjylland er Flertal for den Opfattelse, som den højtærede Justitsminister her har givet Udtryk for, ikke mindst som Følge af den Optræden, de unge i det tyske Mindretal har gjort sig skyldige i i den sidste Tid, saaledes som det ærede Medlem Hr. Malchau har omtalt.

Maa jeg samtidig sige, at jeg giver min fulde Tilslutning til de Udtalelser om det tyske Mindretal, som det ærede Medlem Hr. Bjerre fremsatte fra denne Talerstol.

Endvidere udtalte Justitsministeren, at vi skal bestræbe os for, at de Personer, der nu bliver straffet for de Forseelser, de har gjort sig skyldige i, bliver ført tilbage til at blive nyttige Medlemmer af Samfundet. Det er jeg ogsaa enig med Justitsministeren i, men hvorledes kan det ske for de Personer, der har faaet deres Dom efter den hidtil gældende Straffelov? De er saa godt som alle blevet frakendt almen Tillid i 5 Aar, hvilket betyder, at en Arbejder er blevet udstødt af Arbejdsløshedskassen og ikke